SECŢIA A TREIA

CAUZA SAMOILĂ ŞI CIONCA ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

(Cererea nr. 33065/03)

HOTĂRÂRE

Strasbourg

4 martie 2008

Hotărâre definitivă

04/06/2008

Hotărârea devine definitivă în condiţiile prevăzute la articolul 44 § 2 din convenţie. Aceasta poate suferi modificări de formă.

În cauza Samoilă şi Cionca împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secţia a treia), reunită într-o cameră compusă din: JOSEP CASADEVALL, preşedinte, CORNELIU BÎRSAN, BOŠTJAN M. ZUPANČIČ, ALVINA GYULUMYAN, EGBERT MYJER, INETA ZIEMELE, LUIS LÓPEZ GUERRA, judecători, şi SANTIAGO QUESADA, grefier de secţie,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la 12 februarie 2008,
pronunţă prezenta hotărâre, adoptată la aceeaşi dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 33065/03 îndreptată împotriva României, prin care doi cetăţeni ai acestui stat, domnii Cristian Samoilă şi Dumitru Cionca *(reclamanţii),* au sesizat Curtea la 5 septembrie 2003 în temeiul articolului 34 din Convenţia pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale *(Convenţia).*

2. Reclamanţii, care au beneficiat de asistenţă juridică, sunt reprezentaţi de Arpad Ştefan Kolozsi, avocat la Oradea. Guvernul român *(Guvernul)* este reprezentat de agentul guvernamental Răzvan-Horaţiu Radu, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. Reclamanţii pretind, în special, faptul că arestarea lor preventivă a încălcat garanţiile prevăzute la articolul 5 § 3 din convenţie. În cadrul articolelor 5 § 4 şi 6 § 2 din convenţie, ei se plâng, de asemenea, de imposibilitatea de a contesta legalitatea menţinerii în starea de detenţie, precum şi de nerespectarea prezumţiei de nevinovăţie.

4. La 6 aprilie 2006, Curtea a declarat cererea parţial inadmisibilă şi a hotărât să comunice Guvernului capetele de cerere întemeiate pe articolele 5 § 4 şi 6 § 2 din convenţie. În conformitate cu articolul 29 § 3 din convenţie, s-a hotărât ca admisibilitatea şi fondul cauzei vor fi examinate împreună.

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANŢELE CAUZEI

5. Reclamanţii s-au născut în 1968 şi, respectiv, 1971 şi locuiesc la Oradea.

6. La 9 ianuarie 2002 un comerciant a depus plângere la poliţia municipiului Oradea împotriva reclamanţilor, funcţionari în cadrul poliţiei. Acesta îi acuza că l-au obligat să le plătească o mie de mărci germane pentru a evita sancţiunile aplicate cu prilejul unui control efectuat la 24 decembrie 2001 de al doilea reclamant la tutungeria pe care comerciantul o avea deschisă într-o piaţă a oraşului.

7. Poliţia a dispus o anchetă internă şi, prin comunicatul din 10 ianuarie 2002, presa a fost informată că reclamanţii fuseseră transferaţi din motive disciplinare în alte unităţi ale poliţiei. Comunicatul menţiona, de asemenea:

„Potrivit primelor investigaţii, reiese că cei doi poliţişti au comis abuzuri în exercitarea funcţiilor lor [...] şi, în funcţie de concluziile anchetei, va fi sesizat Parchetul Militar."

8. La 16 ianuarie 2002, un săptămânal local a publicat un interviu cu comandantul Poliţiei din Oradea, care a declarat:

„Sunt vinovaţi. Nu am nici o îndoială. Sunt vinovaţi de abateri foarte grave. Avem această certitudine. Rămâne de stabilit, la sfârşitul anchetei, întinderea şi gravitatea faptelor."

9. Potrivit Guvernului, comandantul de poliţie neagă că ar fi dat o asemenea declaraţie. Acesta din urmă susţine că nu a acordat niciun interviu presei locale în ceea ce-i priveşte pe reclamanţi şi afirmă că nu a cerut publicarea vreunei dezminţiri.

10. În cursul lunii ianuarie 2002, S.D., M.I. şi R.S., martori la controlul din 24 decembrie 2001, şi L.N., concubina primului reclamant, au dat în faţa notarului declaraţii în favoarea reclamanţilor, destinate anchetei interne dispuse de poliţie.

11. Prin rezoluţia din 27 februarie 2002, Parchetul Militar a declanşat împotriva reclamanţilor urmărirea penală pentru corupţie.

12. La 28 februarie 2002, reclamanţii au fost audiaţi de procurorul militar care i-a informat asupra acuzaţiei ce le-a fost adusă. Aceştia au negat acuzaţiile. Ulterior, Parchetul militar şi-a declinat competenţa în favoarea Parchetului Anticorupţie din Oradea (în continuare denumit *Parchetul*).

13. La 11 februarie 2003, prin rezoluţia prim-procurorului I.M., reclamanţii au fost acuzaţi de corupţie, arestaţi preventiv şi încarceraţi la închisoarea din Oradea pe motiv că „au încercat să influenţeze martorii pentru a împiedica adevărul să iasă la lumină [...] şi prezentau un pericol pentru ordinea publică." Reclamanţii au contestat rezoluţia respectivă.

14. Tot la 11 februarie 2003, martorii S.D., M.I. şi R.S. au fost citaţi la Parchet. Primii doi au declarat că, în faţa notarului, conţinutul declaraţiilor lor le-a fost sugerat, parţial, de cel de-al doilea reclamant. În privinţa lui R.S., acesta a afirmat că declaraţia sa fusese redactată de acelaşi reclamant şi că el se mulţumise doar să o semneze.

15. În aceeaşi zi, la ştirile unei televiziuni locale, procurorul I.M. a declarat:

„Arestarea preventivă a fost dispusă deoarece, în opinia noastră, chiar dacă sumele respective nu au fost foarte mari, ordinea publică [...] a fost grav încălcată; încrederea în poliţie, care este prima verigă a lanţului care asigură ordinea publică într-un stat de drept, trebuie să fie absolută şi neviciată de asemenea comportamente.

Al doilea motiv menţionat în rezoluţie este faptul că au încercat să împiedice descoperirea adevărului influenţând, ba chiar ameninţând martorii. Exact în acest moment avem un martor care a dat o declaraţie mincinoasă şi care este interogat de ofiţeri. Dacă nu revine asupra declaraţiei, sunt hotărât să-l acuz, să-l arestez şi să-l trimit în faţa instanţei."

16. La 14 februarie 2003, în prezenţa reclamanţilor şi a avocatului lor, Tribunalul Bihor şi-a declinat în favoarea Curţii de Apel Oradea competenţa pentru examinarea contestaţiei reclamanţilor introdusă împotriva ordonanţei de arestare preventivă.

17. La 20 februarie 2003, Curtea de Apel a examinat contestaţia, în camera de consiliu şi în prezenţa reclamanţilor şi a avocatului lor. Prin decizia din aceeaşi zi, a dispus punerea în libertate pe motiv că urmărirea penală dura de peste un an şi că reclamanţii nu puteau influenţa ancheta. Parchetul a formulat recurs la Curtea Supremă de Justiţie.

18. Prin decizia din 6 martie 2003, Curtea Supremă, în prezenţa reclamanţilor şi a avocatului lor, a confirmat ordonanţa Parchetului şi a menţinut arestarea preventivă.

19. Prin rechizitoriul procurorului I.M. din 31 martie 2003, reclamanţii au fost trimişi în faţa Curţii de Apel Oradea pentru corupţie, abuz de putere şi instigare la mărturie mincinoasă.

20. La solicitarea Parchetului, la sfârşitul şedinţelor de judecată din 10 martie şi din 25 aprilie 2003, curtea de apel a prelungit arestul preventiv.

21. Recursul introdus de reclamanţi la Curtea Supremă de Justiţie împotriva prelungirii din 10 martie 2003 a fost respins la 21 martie 2003 pe motiv că era legal şi întemeiat. Recursul lor împotriva prelungirii din 25 aprilie 2003 a fost declarat inadmisibil prin decizia Curţii Supreme de Justiţie din 14 mai 2003, cu următoarea motivare:

„Potrivit art. 385[1] din Codul de procedură penală, deciziile asupra prelungirii arestării preventive nu pot face obiectul unui recurs distinct de cel privind fondul cauzei."

22. La 17 iunie 2003, curtea de apel a prelungit din nou arestarea preventivă până la 28 iulie 2003. În cursul şedinţei de judecată la cea din urmă dată, Curtea a audiat mai mulţi martori, în special cei pe care Parchetul îi acuza că au fost influenţaţi de reclamanţi. S.D., M.I. şi L.N. şi-au menţinut declaraţiile făcute în faţa notarului. În plus, au afirmat că Parchetul exercitase presiuni asupra lor pentru a-şi modifica declaraţiile. R.S. a confirmat că declaraţia semnată la notar a fost redactată de al doilea reclamant.

23. Recursul formulat de reclamanţi împotriva prelungirii arestării dispuse la 27 iunie 2003 a fost admis la 9 iulie 2003 de Curtea Supremă care a considerat că, în speţă, curtea de apel nu avea dreptul de a prelungi arestarea decât cu treizeci de zile, şi anume până la 27 iulie 2003.

24. Cu toate acestea, reclamanţii nu au fost eliberaţi deoarece, la 21 iulie 2003, la cererea Parchetului, curtea de apel a examinat legalitatea arestării preventive şi a menţinut-o, considerând că motivele care o justificaseră continuau să existe. La 28 iulie 2003 Curtea Supremă de Justiţie a respins recursul reclamanţilor după ce l-a examinat în prezenţa acestora şi a avocatului lor.

25. La 21 august, 5 şi 26 septembrie şi 17 octombrie 2003, la cererea Parchetului, curtea de apel a examinat, în prezenţa reclamanţilor şi a avocaţilor lor, legalitatea arestării preventive şi a menţinut-o.

26. Reclamanţii au formulat recursuri împotriva deciziilor sus-menţionate. La 26 august, 11 septembrie, 1 şi 24 octombrie 2003 au fost citaţi să se prezinte la şedinţele Curţii Supreme de Justiţie din 3 şi 12 septembrie 2003, precum şi din 3 şi 24 octombrie 2003.

27. În ceea ce priveşte şedinţa de judecată prevăzută pentru 3 septembrie, al doilea reclamant a menţionat în citaţia primită pe 26 august 2003 că dorea să fie prezent în faţa Curţii Supreme. Cu toate acestea, comandantul penitenciarului din Oradea a informat Curtea Supremă că reclamanţii nu puteau fi transferaţi la Bucureşti deoarece procurorul I.M. solicita prezenţa acestora la şedinţa Curţii de Apel din Oradea din 5 septembrie 2003.

28. Prin deciziile din 3 şi 12 septembrie, 3 şi 24 octombrie 2003, Curtea Supremă a respins recursurile. Nici reclamanţii şi nici avocaţii lor nefiind prezenţi la aceste şedinţe, Curtea

Supremă a făcut aplicarea art. 385^{11} pct. 3 din Codul de procedură penală, fiind de acord cu examinarea recursurilor în lipsa persoanelor în cauză şi a numit avocaţi din oficiu. La aceste şedinţe a fost prezent reprezentantul Parchetului, articolul menţionat impunând participarea sa. Acesta a cerut respingerea cererilor.

29. La 21 august, 5 septembrie şi 17 octombrie 2003, Curtea de Apel Oradea a examinat, în prezenţa reclamanţilor, cererile de eliberare. Aceasta le-a respins, considerând că, având în vedere natura infracţiunilor, punerea în libertate prezenta un pericol pentru ordinea publică. Reclamanţii au formulat recursuri împotriva acestor decizii.

30. La 29 august, 11 septembrie şi 24 octombrie 2003 au fost citaţi să se prezinte la şedinţele Curţii Supreme de Justiţie din 2 şi 12 septembrie 2003 şi din 24 octombrie 2003.

31. Prin deciziile pronunţate la datele sus-menţionate, recursurile au fost declarate admisibile, Curtea Supremă considerând că:

„În conformitate cu art. 141 din Codul de procedură penală, nu se poate formula recurs împotriva deciziei prin care o instanţă dispune luarea, încetarea, înlocuirea sau menţinerea unei măsuri preventive [...] Or, în speţă, curtea de apel nu a dispus nici una din măsurile menţionate, ci a respins o cerere de eliberare, caz în care legea nu prevede posibilitatea de a formula un recurs."

32. Curtea Supremă a examinat cererile în prezenţa reprezentantului Parchetului, care a cerut respingerea lor. Reclamanţii fiind absenţi, Curtea Supremă a desemnat un avocat din oficiu pentru ei.

33. La 20 octombrie 2003, reclamanţii au formulat o plângere preşedintelui curţii de apel de faptul că au fost aduşi în faţa acestei instanţe în uniforma penitenciară, specifică persoanelor condamnate. Au solicitat să li se permită să-şi poarte hainele proprii. La 27 octombrie 2003 preşedintele a refuzat, fără a prezenta o motivare.

34. Prin decizia din 12 decembrie 2003, curtea de apel i-a condamnat pe reclamanţi la şase ani de închisoare pentru corupţie, abuz de putere şi tentativă de influenţare a martorilor.

35. Reclamanţii au formulat recurs ce a fost respins prin hotărârea definitivă din 4 martie 2004 a Curţii Supreme de Justiţie. Reclamanţii au fost puşi ulterior în libertate.

II. DREPTUL ŞI PRACTICA INTERNE RELEVANTE

36. Dispoziţiile Codului de procedură penală, la momentul respectiv, prevedeau următoarele:

Articolul 136

„În cauzele privitoare la infracţiuni pedepsite cu închisoare, pentru a se asigura buna desfăşurare a procesului penal ori pentru a se împiedica sustragerea învinuitului sau inculpatului [...] de la judecata ori de la executarea pedepsei, se poate lua faţă de acesta una din următoarele măsuri preventive:

[...]

1 c) arestarea preventivă.

[...] Măsura arătată la art. 136 alin. 1 lit. c) se poate lua numai de procuror sau de instanţa de judecată."

Articolul 139 alin. (2)

„Când nu mai există vreun temei care să justifice menţinerea măsurii preventive, aceasta trebuie revocată din oficiu sau la cerere."

Articolul 140

1. „Împotriva ordonanţei de arestare preventivă [...] se poate face plângere la instanţa căreia i-a revenit competenţa să judece cauza în fond.

(...)
6. Încheierea este supusă recursului [...].”

Articolul 141

„Încheierea dată în primă instanţă prin care se dispune luarea, revocarea, înlocuirea sau încetarea unei măsuri preventive poate fi atacată separat cu recurs, de procuror sau de inculpat.”

Articolul 148 alin. (1) lit. d)

„Măsura arestării inculpatului poate fi luată [...] numai în vreunul din următoarele cazuri:
[...]
d) sunt date suficiente că inculpatul a încercat să zădărnicească aflarea adevărului, prin influenţarea vreunui martor sau expert, distrugerea ori alterarea mijloacelor materiale de probă sau prin alte asemenea fapte.”

Articolul 149 alin. (1)

„Durata arestării inculpatului nu poate depăşi 30 de zile, afară de cazul când ea este prelungită în condiţiile legii.”

Articolul 155

„Durata arestării inculpatului poate fi prelungită în caz de necesitate şi numai motivat.
Prelungirea duratei arestării inculpatului poate fi dispusă de instanţa căreia i-ar reveni competenţa să judece cauza în fond [...].”

Articolul 156

„Prelungirea duratei arestării se dispune [de o instanţă] pe baza propunerii motivate a Parchetului [...]”

Articolul 159

5. „În cazul în care instanţa acordă prelungirea, acesta nu va putea depăşi 30 de zile [...].
7. Încheierea prin care s-a hotărât asupra prelungirii arestării poate fi atacată cu recurs de procuror sau de inculpat. [...] Recursul nu este suspensiv de executare [...] Instanţa poate acorda şi alte prelungiri, fiecare neputând depăşi 30 de zile.”

Articolul 385^{1} alin. (2)

„Încheierile pot fi atacate cu recurs numai o dată cu sentinţa sau decizia recurată, cu excepţia cazurilor când, potrivit legii, pot fi atacate separat cu recurs.”

Articolul 385^{11}

„Judecarea recursului se face cu citarea părţilor.
Judecarea recursului nu poate avea loc decât în prezenţa inculpatului, când acesta se află în stare de deţinere.
Dispoziţiile alineatului precedent nu sunt aplicabile în judecarea recursului împotriva încheierilor privind măsurile preventive.
Participarea procurorului la judecarea recursului este obligatorie în toate cazurile.”

37. În privinţa posibilităţii de a formula un recurs împotriva unei decizii de respingere a unei cereri de eliberare, Guvernul expune faptul că, prin decizia din 21 noiembrie 2005, Secţiile Unite ale Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie (fosta Curte Supremă de Justiţie) au considerat că o asemenea decizie nu poate fi atacată printr-un recurs distinct de fondul cauzei, prin urmare nu era vorba despre o decizie prin care se dispunea luarea, revocarea, înlocuirea sau încetarea unei măsuri preventive (articolul 141 Cod penal).

38. Cea mai înaltă instanţă de judecată din ţară a tranşat astfel un litigiu care a avut loc în cadrul instanţelor interne, unele jurisdicţii acceptând să examineze acest tip de cale de atac, în timp ce altele l-au declarat inadmisibil.

39. Potrivit Guvernului, această controversă nu se referea decât la instanţe inferioare, iar poziţia Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, susţinută de doctrină (a se vedea I. Neagu, *Drept procesual penal*, Editura Global Lex, 2002, p. 59), a fost întotdeauna în favoarea inadmisibilităţii acestei căi de atac. În această privinţă, el citează, fără a prezenta copii, două decizii din 1999 şi 2000 ale Curţii Supreme de Justiţie.

40. Cu toate acestea, din informaţiile disponibile pe portalul de Internet al Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie reiese că, prin decizia nr. 6738 din 13 decembrie 2004, această instanţă a examinat pe fond un recurs formulat de un inculpat împotriva deciziei unei curţi de apel prin care i-a fost respinsă cererea de eliberare.

41. Dispoziţiile Legii nr. 23/1969 privind executarea pedepselor, în vigoare la momentul respectiv, prevăd următoarele:

Articolul 40

„Deţinuţii aflaţi în curs de urmărire penală sau de judecată vor purta îmbrăcăminte personală. Pentru motive temeinice, ei vor trebui să poarte costumul locului de detenţie."

42. Prin decizia nr. 348 din 1994, Curtea Constituţională, examinând articolul 40 din Legea nr. 23/1969 în raport cu dispoziţiile constituţionale care asigură respectarea prezumţiei de nevinovăţie, a considerat că nu se putea deroga de la dreptul de a purta îmbrăcămintea personală decât dacă inculpatul nu avea sau era murdară sau inutilizabilă. Curtea Constituţională a precizat, de asemenea, că hainele locului de detenţie ale condamnaţilor şi ale celor aflaţi în arest provizoriu trebuie să fie diferite.

ÎN DREPT

I. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 5 § 3 DIN CONVENŢIE

43. Reclamanţii se plâng că nu au fost aduşi de îndată înaintea unui judecător în urma arestării lor. Ei invocă articolul 5 § 3, care prevede următoarele:

„Orice persoană arestată sau deţinută, în condiţiile prevăzute de paragraful 1 litera c) din prezentul articol, trebuie adusă de îndată înaintea unui judecător sau a altui magistrat împuternicit prin lege cu exercitarea atribuţiilor judiciare [...]."

A. Cu privire la admisibilitate

44. Curtea constată că plângerea nu este în mod vădit nefondată în sensul articolului 35 § 3 din convenţie. De asemenea, Curtea subliniază că aceasta nu prezintă nici un alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, este necesar să fie declarată admisibilă.

B. Cu privire la fond

45. Reclamanţii afirmă că dispoziţiile Codului de procedură penală, astfel cum erau în vigoare la momentul respectiv, erau contrarii articolului 5 § 3 din convenţie din moment ce nu instituiau obligaţia de a aduce rapid persoana arestată preventiv înaintea unui magistrat. În

orice caz, ei consideră că termenul de nouă zile care s-a scurs de la arestarea lor, 11 februarie 2003, şi examinarea de către curtea de apel, 20 februarie 2003, a legalităţii detenţiei era excesiv.

46. Guvernul respinge această teză. El expune faptul că, la 14 februarie 2003, adică la trei zile de la arestarea lor, reclamanţii au fost aduşi în faţa Tribunalului Bihor. Bazându-se pe jurisprudenţa Curţii (*Taş împotriva Turciei*, nr. 24396/94, pct. 86, 14 noiembrie 2000), Guvernul consideră că această durată este compatibilă cu standardele impuse de articolul 5 § 3.

47. El consideră că faptul că această instanţă nu a examinat legalitatea arestării preventive nu ar putea fi atribuit reclamanţilor care au introdus incorect contestaţia împotriva ordonanţei procurorului. Prin urmare, Guvernul a concluzionat că nu se poate reţine nici o încălcare a acestui articol în cazul în speţă.

48. Curtea aminteşte că, în principiu, controlul judiciar al legalităţii detenţiei trebuie să se facă automat. Nu se poate exercita ca urmare a unei cereri formulată în prealabil de deţinut [*Aquilina împotriva Maltei* (GC), nr. 25642/94, pct. 49, CEDO 1999-III]. Prin urmare, argumentul Guvernului, întemeiat pe nelegalitatea contestaţiei introduse împotriva ordonanţei procurorului, care ar fi întârziat examinarea legalităţii arestării, nu poate fi reţinut.

49. Curtea reaminteşte că a statuat în mai multe rânduri că articolul 5 § 3 nu se mulţumeşte să prevadă accesul deţinutului la o autoritate judiciară; el vizează să impună magistratului înaintea căruia este prezentată persoana arestată obligaţia de a examina circumstanţele care pledează pentru sau împotriva arestării, de a se pronunţa, potrivit unor criterii juridice, asupra existenţei motivelor justificând arestarea şi, în lipsa acestora, de a dispune eliberarea. Cu alte cuvinte, articolul 5 § 3 cere ca magistratul să studieze temeinicia arestării [*Pantea împotriva României*, nr. 33343/96, pct. 231, CEDO 2003-VI (extrase)].

50. Ea reaminteşte, în cele din urmă, că s-a considerat că o perioadă de deţinere de patru zile şi şase ore fără un control judiciar mergea dincolo de limitele stricte de timp stabilite de articolul 5 § 3, chiar şi atunci când avea drept scop apărarea colectivităţii în ansamblul său împotriva terorismului (*Brogan şi alţii împotriva Regatului Unit al Marii Britanii*, hotărârea din 29 noiembrie 1988, seria A, nr. 145-B, pag. 33, pct. 62).

51. În speţă, Curtea constată că reclamanţii au fost aduşi la 14 februarie 2003 în faţa Tribunalului Bihor. Cu toate acestea, în cadrul şedinţei de judecată din aceeaşi zi nu a fost abordată problema legalităţii arestării, tribunalul dispunând numai trimiterea dosarului la curtea de apel. De altfel, nimic nu indică faptul că instanţa ar fi examinat temeinicia arestării, astfel încât reclamanţii nu au beneficiat de garanţiile ce decurg din articolul 5 § 3 din convenţie.

52. Rezultă că, în speţă, care nu prezenta circumstanţe excepţionale, reclamanţii, care nu au compărut înaintea curţii de apel decât după nouă zile de la arestarea lor, nu au fost „de îndată" aduşi înaintea unui judecător sau a altui magistrat împuternicit prin lege cu exercitarea atribuţiilor judiciare.

53. Prin urmare, a fost încălcat articolul 5 § 3 din convenţie.

II. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCĂRE A ARTICOLULUI 5 § 4 DIN CONVENŢIE

54. Reclamanţii invocă faptul că respingerea recursului împotriva deciziei din 25 aprilie 2003 a Curţii de Apel Oradea şi absenţa la mai multe termene ale Curţii Supreme de Justiţie le-au încălcat dreptul garantat de articolul 5 § 4 din convenţie care prevede următoarele:

„Orice persoană lipsită de libertatea sa prin arestare sau deţinere are dreptul să introducă un recurs în faţa

unui tribunal, pentru ca acesta să statueze într-un termen scurt asupra legalităţii deţinerii sale şi să dispună eliberarea sa dacă deţinerea sa este ilegală.”

A. Cu privire la admisibilitate

55. Curtea constată că plângerea nu este în mod vădit nefondată în sensul articolului 35 § 3 din convenţie. De asemenea, Curtea subliniază că aceasta nu prezintă nici un alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, este necesar să fie declarat admisibilă.

B. Cu privire la fond

1. Inadmisibilitatea recursului împotriva deciziei din 25 aprilie 2003 a Curţii de Apel Oradea de prelungire a arestării preventive

56. Reclamanţii afirmă că, refuzând să examineze la 14 mai 2003 recursul introdus împotriva deciziei curţii de apel din 25 aprilie 2003, Curtea Supremă de Justiţie i-a lipsit în mod arbitrar de posibilitatea de a controla legalitatea menţinerii lor în arest.

57. Amintind că articolul 5 § 4 din convenţie nu garantează dreptul la recurs împotriva deciziilor de prelungire a arestării, Guvernul expune faptul că respingerea recursului de către Curtea Supremă de Justiţie nu ar putea avea nici o consecinţă asupra respectării garanţiilor acestui articol din moment ce, la 25 aprilie 2003, curtea de apel a examinat foarte atent motivele care pledau pentru menţinerea arestării.

58. Curtea reaminteşte că un stat care deţine un sistem juridic cu două grade de jurisdicţie trebuie să ofere deţinuţilor aceleaşi garanţii în apel ca şi în primă instanţă (a se vedea, de exemplu, *Bağriyanik împotriva Turciei*, nr. 43256/04, pct. 47, 5 iunie 2007).

59. În speţă, Curtea constată că existenţa în dreptul intern a unui recurs împotriva unei decizii de prelungire a arestării preventive nu conduce la un conflict. În plus, constată că, în cursul aceluiaşi proces, Curtea Supremă de Justiţie a examinat de mai multe ori recursuri de acest gen formulate de reclamanţi şi chiar a admis unul, la 9 iulie 2003.

60. Reiese că refuzul Curţii Supreme de a examina, la 14 mai 2003, recursul reclamanţilor împotriva prelungirii arestării preventive dispusă de curtea de apel la 25 aprilie 2003 i-a privat pe aceştia din urmă de posibilitatea de a cere controlul legalităţii menţinerii lor în arest. Faptul că, în speţă, curtea de apel a motivat decizia din 25 aprilie 2003 nu ar putea schimba cu nimic această concluzie din moment ce reclamanţii au fost privaţi de o cale de atac ce le era oferită de dreptul intern.

61. Prin urmare, a fost încălcat articolul 5 § 4 din convenţie în privinţa refuzului examinării recursului la decizia Curţii de Apel Oradea din 25 aprilie 2003.

2. Neprezentarea la şedinţele de judecată din 2, 3 şi 12 septembrie şi 3 şi 24 octombrie 2003 în faţa Curţii Supreme de Justiţie

a) Susţinerile părţilor

62. Reclamanţii invocă faptul că autorităţile interne au refuzat să asigure prezentarea lor la şedinţe de judecată în faţa Curţii Supreme de Justiţie care se pronunţa asupra recursurilor lor împotriva deciziilor curţii de apel de prelungire a arestării preventive şi de respingere a cererilor de eliberare. Ei mai adaugă că citaţiile au fost notificate prea târziu pentru ca avocaţii lor să poată participa.

63. Guvernul respinge aceste susţineri. Citând două decizii din 1999 şi 2000 ale Curţii

Supreme de Justiţie, precum şi poziţia formulată de doctrină, el afirmă că, la acel moment, reclamanţii nu aveau dreptul de a formula recurs împotriva deciziilor curţii de apel de respingere a cererilor lor de eliberare. Prin urmare, el consideră că reclamanţii nu mai aveau dreptul de a fi prezenţi la şedinţele de judecată ale Curţii Supreme care examina aceste recursuri.

64. Dacă Guvernul admite că unele instanţe examinau pe fond un asemenea recurs, el invocă faptul că era vorba despre o practică minoritară ce s-a încheiat în urma unei decizii pronunţată la 21 noiembrie 2005 de Secţiile Unite ale Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie (fosta Curte Supremă de Justiţie).

65. În orice caz, el expune faptul că reclamanţii şi avocaţii lor au fost prezenţi la şedinţele de judecată ale curţii de apel care a examinat argumentele lor. Trebuie menţionat că, în faţa Curţii Supreme de Justiţie, interesele lor au fost apărate de avocaţi din oficiu.

66. În cele din urmă, Guvernul susţine că, pentru majoritatea şedinţelor de judecată, reclamanţii au fost citaţi să se prezinte cu suficient de mult timp înainte pentru a-şi putea informa avocaţii să participe. El precizează că reclamanţii aveau dreptul la o discuţie telefonică săptămânal şi că nu le-a fost îngrădită corespondenţa, scrisorile fiind predate la poştă de autorităţile închisorii.

b) Motivarea Curţii

67. Curtea reaminteşte că, în conformitate cu articolul 5 § 4, persoanele arestate sau deţinute au dreptul la o examinare a respectării cerinţelor de procedură şi de fond necesare „legalităţii”, în sensul articolului 5 § 1, privării lor de libertate (*Brogan şi alţii*, precitată, pag. 34-35, pct. 65).

68. În cazul persoanelor deţinute în condiţiile enunţate la articolul 5 § 1 lit. c), este necesară audierea lor (*Kampanis împotriva Greciei*, hotărârea din 13 iulie 1995, seria A, nr. 318-B, pag. 45, pct. 47). Procedura unui recurs formulat împotriva arestării sau prelungirii acesteia trebuie să asigure, în special, egalitatea de arme între părţi, procurorul şi deţinutul [*Nikolova împotriva Bulgariei* (GC), nr. 31195/96, pct. 58, CEDO 1999-II şi *Włoch împotriva Poloniei*, nr. 27785/95, pct. 126, CEDO 2000-XI].

69. În speţă, Curtea remarcă, mai întâi, că şedinţele de judecată în faţa Curţii Supreme de Justiţie din 3 şi 12 septembrie 2003, precum şi din 3 şi 24 octombrie 2003, aveau ca obiect recursul reclamanţilor contra deciziilor curţii de apel de prelungire, la cererea Parchetului, a arestării preventive. Dreptul reclamanţilor de a formula un recurs împotriva acestor decizii nu dă naştere nici unui litigiu între părţi.

70. Curtea mai constată că celelalte şedinţe de judecată, şi anume cele din 2 şi 12 septembrie 2003 şi din 24 octombrie 2003, aveau ca obiect recursurile reclamanţilor împotriva deciziilor Curţii de Apel Oradea de respingere a cererilor lor de eliberare. Curtea Supremă a declarat aceste recursuri inadmisibile cu motivarea că, în acest caz, Codul de procedură penală nu permite nici un recurs împotriva acestui gen de hotărâri.

71. În ceea ce priveşte argumentul Guvernului întemeiat pe lipsa dreptului de a formula un recurs împotriva acestor decizii, Curtea constată că Guvernul se bazează în principal pe existenţa unei practici jurisprudenţiale de declarare a recursurilor inadmisibile. Or, la momentul faptelor, jurisprudenţa instanţelor interne era departe de a fi unitară, examinarea acestor recursuri fiind admisă de o parte din instanţe şi uneori chiar şi de Curtea Supremă de Justiţie (a se vedea supra pct. 40).

72. Curtea concluzionează că această incertitudine jurisprudenţială nu ar putea prejudicia reclamanţii în aşa fel încât să le nege dreptul de a formula un recurs împotriva deciziilor de respingere a cererilor lor de eliberare. Prin urmare, Curtea nu poate admite argumentul

Guvernului.

73. Curtea reiterează faptul că un stat care prevede în legislaţie recursul împotriva deciziilor de prelungire a arestării preventive trebuie să acorde persoanelor în cauză aceleaşi garanţii în apel ca şi în primă instanţă.

74. În cazul în speţă, consideră că prezenţa reclamanţilor şi a avocaţilor lor la şedinţele de judecată în faţa curţii de apel nu ar putea scuti statul de obligaţia de a asigura şi prezentarea lor personal în faţa Curţii Supreme de Justiţie sau, la nevoie, a reprezentanţilor lor, pentru a garanta egalitatea de arme cu procurorul care, fiind prezent la fiecare şedinţă, a cerut menţinerea arestării (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Kampanis*, citată anterior, pct. 47 şi *Nikolovo*, citată anterior, pct. 58).

75. În privinţa apărării gratuite din partea diverşilor avocaţi numiţi din oficiu, Curtea constată că aceştia au fost desemnaţi la faţa locului, că nu cunoşteau nici dosarul, nici clienţii şi că, în plus, nu au avut la dispoziţie timpul necesar pentru a pregăti apărarea deoarece Curtea Supremă a soluţionat recursurile în aceeaşi zi.

76. În funcţie de aceste circumstanţe şi fără a se pronunţa asupra modului concret în care avocaţii numiţi din oficiu şi-au îndeplinit obligaţiile, Curtea concluzionează că reclamanţii nu au beneficiat în faţa Curţii Supreme de Justiţie de o apărare efectivă (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Goddi împotriva Italiei*, hotărârea din 9 aprilie 1984, seria A nr. 76, pag. 12, pct. 27).

77. În privinţa termenului de notificare a citaţiilor şi a posibilităţii avocaţilor reclamanţilor de a asista la şedinţele Curţii Supreme, se constată că, din şapte citaţii, patru au fost notificate reclamanţilor în ajunul sau chiar în aceeaşi zi a şedinţelor de judecată. În aceste condiţii şi ţinând cont de faptul că distanţa dintre Oradea şi Bucureşti este de circa 600 km, Curtea consideră că posibilitatea avocaţilor de a se prezenta în timp util la şedinţe era practic nulă.

78. În plus, Curtea constată că, potrivit informaţiilor furnizate de Guvern, reclamanţii beneficiau de o singură convorbire telefonică pe săptămână şi că corespondenţa trecea pe la serviciile administrative ale închisorii, ceea ce întârzia inevitabil distribuirea scrisorilor. Prin urmare, în ceea ce priveşte citaţiilor pentru termenele din 2 şi 3 septembrie şi 3 octombrie 2003, pentru care reclamanţii au fost convocaţi cu patru, opt şi, respectiv, două zile înainte, Curtea consideră că posibilitatea de a informa avocaţii şi şansele ca aceştia să se prezinte erau, de asemenea, foarte reduse.

79. În acest caz, Curtea constată că, atunci când reclamanţii au făcut cunoscută în mod expres dorinţa de a asista la şedinţele de judecată ale Curţii Supreme, procurorul I.M. s-a opus pe motiv că ar fi trebuit să fie prezenţi la alte şedinţe de judecată ale curţii de apel.

80. În consecinţă, neoferind reclamanţilor o participare adecvată la şedinţe de judecată al căror rezultat era decisiv pentru menţinerea sau încetarea arestării lor, autorităţile interne i-au privat pe reclamanţi de posibilitatea de a combate de o manieră adecvată motivele prezentate de parchet pentru a justifica menţinerea lor în arest.

81. Prin urmare, a fost încălcat articolul 5 § 4 din convenţie.

III. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 6 § 2 DIN CONVENŢIE

82. Reclamanţii se plâng de faptul că unele declaraţii ale reprezentanţilor autorităţilor locale, precum şi obligaţia de a purta îmbrăcămintea specifică locului de detenţie pentru persoanele condamnate în faţa curţii de apel, au încălcat prezumţia de nevinovăţie. Ei invocă articolul 6 § 2 din convenţie, potrivit căruia:

„Orice persoană acuzată de o infracţiune este prezumată nevinovată până ce vinovăţia sa va fi legal

stabilită."

A. Cu privire la admisibilitate

83. Curtea constată că această cerere nu este în mod vădit nefondată în sensul articolului 35 § 3 din convenţie. De asemenea, Curtea subliniază că nu prezintă nici un alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, este necesar să fie declarată admisibilă.

B. Cu privire la fond

1. Argumentele părţilor

84. Reclamanţii invocă faptul că afirmaţiile procurorului I.M. la ştirile unei televiziuni locale, că au exercitat presiuni asupra unor martori, precum şi declaraţia şefului poliţiei locale care i-a indicat drept vinovaţi pe reclamanţi, demonstrau voinţa autorităţilor însărcinate cu ancheta să convingă opinia publică de vinovăţia lor. Ei adaugă faptul că aducerea lor în faţa curţii de apel îmbrăcaţi în uniforma penitenciară şi refuzul preşedintelui curţii de apel de a autoriza folosirea hainelor proprii au încălcat legislaţia şi au contribuit la întărirea impresiei de vinovăţie faţă de opinia publică.

85. În ceea ce priveşte declaraţia procurorului I.M. la jurnalul televizat, Guvernul susţine că exprimarea acestuia nu privea decât motivele arestării preventive a reclamanţilor şi că nu prejudiciau soluţia procesului (a se vedea, *a contrario*, *Kuvikas împotriva Lituaniei*, nr. 21837/02, pct. 55, 27 iunie 2006).

86. În orice caz, Guvernul consideră că declaraţia procurorului nu putea influenţa asupra imparţialităţii instanţelor interne compuse din magistraţi profesionişti.

87. Guvernul susţine, în continuare, bazându-se pe informaţiile oferite de poliţia din Oradea, că şeful poliţiei nu a făcut nici o declaraţie presei în privinţa reclamanţilor. Prin urmare, consideră că statul nu ar putea fi responsabil de acţiunile presei [a se vedea *Papon împotriva Franţei* (nr. 2) (decizie), nr. 54210/00, CEDO 2001-XII (extrase)].

88. Presupunând că declaraţia în litigiu ar fi fost efectiv dată de comandantul poliţiei, Guvernul susţine că ar trebui interpretată în contextul anchetei interne declanşată în interiorul poliţiei şi că „greşelile" menţionate nu priveau decât erorile profesionale care implicaseră deja transferul reclamanţilor la alte secţii. În orice caz, Guvernul susţine că declaraţia respectivă răspundea obligaţiei autorităţilor de a informa opinia publică asupra oricărei eventuale acţiuni prejudiciabile comisă de poliţişti.

89. În fine, în privinţa prezentării reclamanţilor în faţa curţii de apel în uniforma penitenciară, Guvernul, bazându-se pe informaţiile oferite de administraţia penitenciarului, contestă susţinerile reclamanţilor şi afirmă că, cu prilejul transferurilor şi şederilor în diferite locuri de detenţie, reclamanţii au fost autorizaţi să poarte îmbrăcămintea personală.

90. Presupunând că au participat la şedinţele de judecată în faţa curţii de apel în uniforma penitenciară, Guvernul susţine că era vorba numai despre o măsură administrativă şi preventivă pentru a asigura igiena deţinuţilor. În orice caz, el consideră că aceste haine nu puteau influenţa asupra imparţialităţii magistraţilor profesionişti.

2. Motivarea Curţii

91. Curtea aminteşte că principiul prezumţiei de nevinovăţie consacrat de paragraful 2 al articolului 6 cere ca nici un reprezentant al statului să nu declare că o persoană este vinovată de săvârşirea vreunei infracţiuni mai înainte ca vinovăţia sa să fie stabilită de o instanţă (a se

vedea, de exemplu, *Allenet de Ribemont împotriva Franţei*, hotărârea din 10 februarie 1995, seria A nr. 308, pag. 16, pct. 36).

O atingere adusă prezumţiei de nevinovăţie poate fi adusă nu numai de un judecător sau de o instanţă, ci şi de alte autorităţi publice, inclusiv poliţiştii (*ibidem*, pag. 16, pct. 37) sau procurorii, mai ales atunci când aceştia din urmă îndeplinesc funcţii cvasi-judiciare şi controlează derularea anchetei (a se vedea, *Daktaras împotriva Lituaniei*, nr. 42095/98, pct. 42, CEDO 2000-X). Ea mai este atinsă şi de declaraţiile sau acţiunile care reflectă sentimentul că persoana este vinovată şi care incită publicul să creadă în vinovăţia sa sau care creează idei preconcepute în aprecierea faptelor din partea judecătorului competent (a se vedea, *Y.B. şi alţii împotriva Turciei*, nr. 48173/99 şi 48319/99, pct. 50, 28 octombrie 2004).

93. În speţă, Curtea constată că, informând ziariştii asupra motivelor arestării preventive a reclamanţilor, procurorul I.M. a afirmat că aceştia au încercat să influenţeze şi au ameninţat nişte martori. În plus, I.M. a declarat că el însuşi a făcut presiuni asupra unui martor ca să denunţe reclamanţii. Or, Curtea constată că instigarea la mărturie mincinoasă era unul din motivele arestării, ce figura, de asemenea, printre capetele de acuzare pentru care reclamanţii au fost trimişi în faţa instanţei.

94. Curtea constată că declaraţiile incriminate au fost pronunţate într-un context independent de procesul penal în sine, şi anume în cursul unui interviu difuzat la jurnalul televizat.

95. Subliniind încă o dată importanţa alegerii termenilor folosiţi de agenţii statului, Curtea concluzionează că exprimarea procurorului I.M. indica în mod clar că reclamanţii se făcuseră vinovaţi de instigare la mărturie mincinoasă, încurajau publicul să creadă în vinovăţia lor, dând naştere la idei preconcepute în aprecierea faptelor de către judecătorii competenţi (a se vedea, *a contrario*, *Daktaras*, citată anterior, pct. 44).

96. În ceea ce priveşte declaraţia comandantului poliţiei, Curtea observă că a făcut obiectul unei controverse între părţi. Curtea constată totuşi că autorul declaraţiei nu a revenit public asupra declaraţiei sale şi nu a cerut publicarea unei dezminţiri. Aceste elemente conduc Curtea la presupunerea că declaraţia respectivă a fost într-adevăr făcută (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Pandy împotriva Belgiei*, nr. 13583/02, pct. 44, 21 septembrie 2006).

97. Curtea nu poate fi de acord cu Guvernul atunci când susţine că exprimarea respectivă nu făcea referire decât la greşelile profesionale ale reclamanţilor. În această privinţă, ea aminteşte că ceea ce contează în înţelesul articolului 6 § 2 din convenţie este sensul real al declaraţiilor respective şi nu forma lor textuală (*Lavens împotriva Letoniei*, nr. 58442/00, pct. 126, 28 noiembrie 2002).

98. În cazul în speţă, deşi comandantul poliţiei a vorbit de „greşeli”, fără a preciza natura acestora, acestea nu puteau viza decât acţiunile calificate de Parchet drept fapte de corupţie pentru care reclamanţii au fost trimişi în faţa curţii de apel. Or, trebuie constatat că, în speţă, comandantul poliţiei a indicat reclamanţii, fără nici un fel de rezervă, ca fiind vinovaţi de aceste fapte (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Allenat de Ribemont*, citată anterior, p. 17, pct. 41 şi *Y.B. şi alţii împotriva Turciei*, citată anterior, pct. 49).

99. În fine, în privinţa aducerii reclamanţilor în faţa curţii de apel în uniforma penitenciară, Curtea relevă că, contrar afirmaţiilor Guvernului, din refuz reiese clar că preşedintele curţii de apel a argumentat, în faţa reclamanţilor la 27 octombrie 2003 (a se vedea supra pct. 33), că aceştia au fost prezentaţi în faţa instanţei în uniformă penitenciară specifică persoanelor condamnate.

100. Or, Curtea constată că această practică este contrară dispoziţiilor Legii nr. 23/1969 şi Deciziei nr. 348/1994 a Curţii Constituţionale (a se vedea supra pct. 41-42). Nefiind demonstrat faptul că reclamanţii nu aveau la dispoziţie haine adecvate, Curtea consideră că această practică este lipsită de orice justificare şi că poate întări în rândul opiniei publice

impresia de vinovăţie a reclamanţilor.

101. Ansamblul acestor aprecieri face Curtea să concluzioneze că s-a încălcat principiul prezumţiei de nevinovăţie, garantat de articolul 6 § 2 din convenţie.

IV. CU PRIVIRE LA APLICAREA ARTICOLULUI 41 DIN CONVENŢIE

102. În conformitate cu articolul 41 din convenţie,

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenţiei sau a protocoalelor sale şi dacă dreptul intern al înaltei părţi contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecinţelor acestei încălcări, Curtea acordă părţii lezate, dacă este cazul, o reparaţie echitabilă."

A. Prejudiciu

103. Reclamanţii solicită 45 000 şi, respectiv, 37 000 euro (EUR) cu titlu de prejudiciu material suferit, constând în pierderea salariilor, cheltuieli cu deplasările membrilor familiilor lor la închisoare şi la ajutorul oferit în timpul detenţiei. Ei mai solicită plata a 2 500 000 şi, respectiv, 2 700 000 EUR cu titlu de prejudiciu moral suferit din cauza suferinţelor fizice cauzate de deteriorarea relaţiilor familiale, de arestarea nelegală şi de menţinerea nejustificată a arestării, atingerea adusă reputaţiei lor şi distrugerea carierei lor în poliţie.

104. Guvernul solicită Curţii să respingă aceste pretenţii, estimând că nu sunt justificate şi nu au nici o legătură de cauzalitate cu pretinsele încălcări ale Convenţiei.

105. Curtea relevă că singura bază de reţinut pentru acordarea unei satisfacţii echitabile constă în cazul în speţă în încălcarea articolelor 5 § 3 şi 4 şi 6 § 2 din convenţie.

106. În ceea ce priveşte prejudiciul material, Curtea constată că nu există nici o legătură de cauzalitate între faptele ce au condus la concluzia încălcării Convenţiei şi prejudiciul material pentru care reclamanţii solicită despăgubiri. Prin urmare, Curtea respinge această cerere.

107. În privinţa cererii de reparaţie a prejudiciului moral ce decurge din încălcarea articolului 5 § 3 şi 4 din convenţie, Curtea aminteşte că, în cauzele ce privesc încălcarea acestor dispoziţii, ea a alocat sume modeste sau a considerat, în funcţie de circumstanţe, că simpla constatare a încălcării constituie o satisfacţie echitabilă suficientă (a se vedea, *Wesołowski împotriva Poloniei*, nr. 29687/96, pct. 72, 22 iunie 2004).

108. În cazul în speţă, pe baza faptului că Curtea a concluzionat că a fost încălcat articolul 6 § 2 din convenţie, ea consideră că reclamanţii au suferit un prejudiciu moral incontestabil care nu este suficient reparat prin constatarea unei încălcări. Prin urmare, pronunţându-se în echitate, aşa cum prevede articolul 41 din convenţie, acordă 2 000 EUR fiecărui reclamant (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Y.B. şi alţii*, citată anterior, pct. 56).

B. Cheltuieli de judecată

109. Reclamanţii solicită 15 000 şi, respectiv, 21 000 EUR pentru costurile şi cheltuielile suportate în faţa instanţelor interne şi 4 000 EUR împreună pentru cele suportate în faţa Curţii.

110. În privinţa costurilor şi cheltuielilor suportate în faţa instanţelor interne, ele prezintă copiile celor două contracte de asistenţă juridică în sumă totală de 8 milioane de lei vechi româneşti (ROL) şi copia unei chitanţe ce atestă plata, la 18 august 2003, a 200 milioane ROL unui avocat. În ceea ce priveşte procedura în faţa Curţii, ei justifică cheltuielile de traducere a diferitelor documente în sumă totală de 5 235 000 ROL.

111. Guvernul contestă în parte sumele cerute, expunând faptul că reclamanţii nu au prezentat acte doveditoare.

112. În conformitate cu jurisprudenţa Curţii, un reclamant nu poate obţine rambursarea cheltuielilor de procedură decât în măsura în care se stabilesc realitatea, necesitatea şi caracterul rezonabil al cuantumului lor.

113. În speţă, în ceea ce priveşte procedura internă, Curtea constată că reclamanţii nu au prezentat acte justificative decât pentru suma de 8 000 000 ROL. În ceea ce priveşte suma plătită la 18 august 2003, Curtea constată că reclamanţii nu au prezentat copia contractului de asistenţă juridică pentru identificarea procedurilor respective. În ceea ce priveşte costurile şi cheltuielile suportate în faţa Curţii, se constată că reclamanţii nu au prezentat acte doveditoare decât pentru cheltuielile de traducere. În plus, ea relevă că reclamanţii au beneficiat de 850 EUR drept asistenţă juridică de la Consiliul Europei.

114. Ţinând cont de elementele aflate în posesia sa şi de jurisprudenţa sa în materie, Curtea consideră rezonabil să acorde împreună reclamanţilor 1 500 EUR pentru toate costurile, din care scade 850 EUR încasaţi cu titlu de asistenţă juridică, rezultând suma de 650 EUR.

C. Dobânzi moratorii

115. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilităţii de împrumut marginal practicată de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE:

1. *Declară* cererea admisibilă;

2. *Hotărăşte* că a fost încălcat articolul 5 § 3 din convenţie;

3. *Hotărăşte* că a fost încălcat articolul 5 § 4 din convenţie;

4. *Hotărăşte* că a fost încălcat articolul 6 § 2 din convenţie;

5. *Hotărăşte:*

a) că statul pârât trebuie să plătească reclamanţilor, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu articolul 44 § 2 din convenţie, sumele următoare, ce vor fi convertite în moneda naţională a statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plăţii:

i. 2 000 EUR (două mii euro) fiecărui reclamant cu titlu de prejudiciu moral;

ii. 650 EUR (şase sute cinci zeci euro) pentru ambii reclamanţi cu titlu de cheltuieli de judecată;

iii. orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit asupra sumelor respective;

b) că, de la expirarea termenului menţionat şi până la efectuarea plăţii, aceste sume trebuie majorate cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilităţii de împrumut marginal practicată de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade şi majorată cu trei puncte procentuale;

6. *Respinge* cererea de acordare a unei reparaţii echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la 4 martie 2008, în temeiul articolului 77 § 2 şi 3 din regulament.

Santiago Quesada,
Grefier

Josep Casadevall
Preşedinte